

[Per Hækkerup.]

det er rigtigt, der er kommet en ny tone hos finansministeren; det har vi mærket under debatterne. Hvis denne nye tone også bliver det konservative folkepartis nye tone, så lover det ikke godt for et samarbejde, og da samarbejde er nødvendigt, synes jeg, finansministeren skulle overveje at lægge sin tone om.

Men under alle omstændigheder synes jeg, det i hvert fald ville være rart, at vi kunne få afgjort, om der eksisterer samarbejdsmuligheder eller ikke, og det kan vi først konstatere, når vi har fået et valg. Derfor vil jeg sige til statsministeren: Hav mod! Hav tro! Hav tillid til, at de radikale ikke taber alt for meget! Lad os få det valg i juni måned!

Hans Kjær: Jeg skal straks, for ikke at risikere at forpasse det, meddele, at jeg på mit partis vegne kan anbefale at stemme for vedtagelse af tillægsbevillingslovforslaget her ved tredje behandling. Hr. Per Hækkerup vil måske nok senere give udtryk for sit partis opfattelse desangående.

Efter at vi for 2 uger siden i markedsdebatten her i tinget endnu en gang fik bekræftet den fortsatte enighed mellem de 4 gamle partier, har mødet i Paris mellem den franske præsident og den engelske premierminister tydeliggjort den politiske vilje, der nu er til at nå et positivt resultat. Næste fase af udviklingen ligger nu i England. På baggrund af de store anstrengelser, England har gjort sig for at bringe sig i den position, har jeg vanskeligt ved at forestille mig, at det skulle komme dertil, at England nu ville forspilde muligheden for den historiske beslutning. De udestående tekniske problemer, derunder også de forudsætninger for Danmarks tilslutning, der endnu ikke er afklaret, tegner også til en hurtig løsning. Vi nærmer os derfor rask den afgørende fase.

Jeg kommer ind på dette, fordi den beslutning, der er truffet om en afgørende folkeafstemning efter en folketingsbeslutning, fortsat fremkalder en del kommentarer. Det postuleres, at politikerne dermed flygter fra det politiske ansvar, som de er valgt til at varetage. Jeg vil gerne sige, at det konservative folkeparti ikke kan være enig i en sådan opfattelse. Tværtimod. Ingen kan fralægge sig det direkte ansvar, der er forbun-

det med afgørelsen her i folketinget. Men dertil kommer nu et større ansvar for vælgerens orientering, hvor vi må begrunde den holdning, vi selv har til markedsspørgsmålet.

Jeg skal gerne benytte anledningen til at bekræfte over for hr. Per Hækkerup, som stillede et spørgsmål herom, at jeg er enig i, at ethvert parti har den naturlige forudsætning, at man kan arbejde for sin politik, og det er der heller ingen tvivl om at vi kan, når eller hvis vi kommer ind i fællesmarkedet. Vor forpligtelse må netop være saglighed, men et krav derom må selvsagt også gælde til anden side. Vi ved alle, at risikoen for at oparbejde indtryk på gale præmisser er åbenbar. Eksempelvis har det ingen mening, når en markedsmodstander i en tv-udsendelse, som det skete den 25. maj, giver befolkningen indtryk af, at en lændmand i fællesmarkedet skal rende fra Herodes til Pilatus for at finde ud af sine afregninger, når det dog er en kendsgerning, at markedsordningen for den enkelte landmand sker over priserne. Jeg håber og tror, at der er enighed blandt de ansvarlige politikere og partier om, at sagens betydning for vort land er for stor til, at man kan acceptere en argumentation på et for ringe niveau.

Jeg skal af gode grunde kun yderligere berøre et enkelt emne af udenrigspolitisk karakter. Den åbning i SALT-forhandlingerne — den russiske refleks på NATO-invitationen fra 1968 om forhandling om gensidig nedtrapning — der tegner sig her i Europa, knytter vi ganske naturligt alle en vis optimisme til ud fra den udtalte interesse, vi alle har i afspænding og nedrustning. Men der kan vel også være grund til at understrege, at der ikke er brug for nogen falsk optimisme. Vi ved for det første, at den slags forhandlinger meget ofte tager lang tid, førend de overhovedet når til en virkelig løsning. Dernæst er det vel stadig russernes stilling til Berlinproblematikken, der er nøglen til en reel åbning mellem vest og øst i Europa. Forudsætningen for en nedtrapning må være balanceret af med den kendsgerning, at troppestyrkerne i øst er ca. dobbelt så store som i Centraleuropa og Danmark.

Dertil kommer, at for Danmarks vedkommende vil selv gunstige resultater af forhandlingerne ikke reducere Danmarks forpligtelser over for NATO. Realistisk må